

ԲԱՆԱՍՏԵՂԾԱԿԱՆ

«ԽՕՍՔ ԸՆԴ ԱՍՏՈՒԾՈՅ»

Ըսիր. Երանի՜ որ կը հաւասան առանց տեսնելու:
Իսկ ես, ա՛խ, ես որ կը հասկընայի խօսքն այդ խորիմաս,
Տարակուսեցայ նիւթ այն օրերուն, զոր առակիդ մէջ
Կարն ու մութ անցք մը կոչեցիր. այո՛, տարակուսեցայ
Թէ իմ զօրութիւնս կըրնար պահպանուիլ մի միայն Քեզմով.
Ու պոռացի, փակ սրահին մէջ ինչպէս իրկունն այն Տըխուր՝
Թովմաս առաքեալդ. «Պէ՛տ է որ տեսնեմ...» Ու տեսայ իրօք:
Բայց ասոր համար երէ զարնուի՞ նըմուրի հոգիս,
Երբ խոնարհեցնեմ այս նակասս յոխո՛ւս ու զոցեմ աչքես,
Պիտի ընդունի՞ս, ով Դուն, որ նորէն երբ ձայնդդ լրտեմ,
Նըման Թովմասի, ձեռքս՝ վերհերուդ արիւնովը քաց,
Կարենամ ըսել քեզ դողդըղագին. Աստուած իմ եւ Տէր:

* * *

Ես կը մըտածեմ, համակուած ահով մը յար անեցուն,
Թէ դուն կըրնայիր, կըրնայիր գալ, ո՛վ Աստուած իմ, ընդհուպ.
Ամէնուն դուն հիւրը միշտ մըտերիմ, որուն՝ մեր տունն այս,
Աւա՛ղ, չի կըրնար իր դուռն ու երգիքն ընել արժանի:
Կը խորհիմ քէ զիս յանկարծակիի կը բերես հիմակ,
Չայնելով անունս, ըսելով. «Ելիր, եկած եմ անա.
«Պատրաստ է սեղանդ. ինձ ըսպասելու համար եմ հոգիդ
«Ունեցա՞ւ արդեօք իր յարասեակ ու այլամեծ հոգն»:
Ու կը տեսնեմ որ եւ առջիդ հոգին այս գեղծ կը ծածկէ,
Ամօքահար դէմ մը եւ ակընկոր նայուածքներ նըսեմ,
Դողալով որ չի կըրնար անարգուած մատներուդ բերել,
— Ինչպէս աղբաս կին մը շրջազգեսին իր գոգին մէջ սեւ,
Ոչինչ բայց երէ գետնէն ժողվըած պըտուղներ կեղտո՛ս:

Թո՛ղ արտասուագին սքըմաւորներդ հոս՝ այս տունին, եւ գնա՛
Այդ ցանկապատէն անդին, բակէն դուրս, համբաներո՛ւն վրայ
Պիտի տեսնես հոն դուն ուրիշ խեղներ, աւելի գունաս,
Ու ան՝ որուն բռն, այնքան ծանրածանր, կը սպասէ քեզի:
Այն անձը որ հոն նըսած է վարը, զառիվերին ոտին:
Անոր, որ միմակ պիտի չը կըրնար գիշերէն առաջ
Հասնիլ իր աւանն, որ հեռի է դեռ: Դե՛ս՝ դուն անոր բով,
Բըռնէ ցաւասանջ իր ձեռքն, ու երգէ ցանկապատն ի վեր...
Երբ ամբողջովին ըստերը իջնէ՛ այդ տեղերուն վրայ,

Մի՛ վախճաւ երբեք, ոգիս անկասկած եղ կ'առաջնորդէ .
 Ու դուն պիտի զգաս զայդ այն ասեմ երբ որ գործդ աւարած ,
 Այդ օրը ամբողջ անձիդ մոռացմամբը ապրելէ վերջ ,
 Երեկոյին տուն վերադառնալուդ, զրքնես զայն պարապ ,
 Բայց սիրելո՞ւ զեղուն , քաթաղուն խանդով մ'այնքան կասարեալ ,
 Որ զայն որպէսզի պատմես դուն ինծի , պէ՛տք պիտի՛ ըլլայ որ
 Քու շրթունքներուդ փոխ տամ իմ սիրոյս կայծակէ բառերն :

Ա՛լ չեմ ուզեր ես գալ Քեզի ֆայլովն այն քերեւընթաց
 Որ կը վազէ , կանգ կ'առնէ , քրկըռտուն , կը սկըսի նորէն ,
 Այլ այն խաղաղիկ ու պիտի ֆալուածով , որով մարդ կը զգայ
 Թէ պիտի մինչեւ վերջին ծայրն հասնի , զըժուար հանգրբումն :
 Հարկ է , ա՛հ , ուրիշ ամէն դիտումի դէմ ըմբոս սիրով
 Քալել դէպի Քեզ , առանց ըստպի , ձեռներն խաչաձեւ ,
 Ինչպէս ուխտաւորն , որուն հոգը չեն վերբեր երբեք
 Իր բոկ ոտներուն , տաժանքը ֆողցին , ու արեւը բարկ :
 Քալել դէպի եղ , պահելով անձին մէջ խոնջէմն ամբողջ ,
 Բայց առանց երբեք — երբեք հնար լինի — վար զընելու բեռն ,
 Անցած պահո՛ւն , լոկ՝ ֆողելով ողկոյզ խաղողի եւ քուզ ,
 Ու ամենեւին կանգ չառնուլ , հօտը համբելու համար :
 Քալել դէպի Քեզ , անայլայլ կամով , ինչպէս դէպ իր հայրն՝
 Զատակ մը հնազանդ , որ տուն կը դառնայ գիշերաժամուն ,
 Եւ չուզեր երբեք որ ծարար դուրսն անցընէ ջուրով ,
 Գիտնալով թէ ի՛նչ մեղրահամ գինի պիտի հոն խըմէ :
 Քալել դէպի Քեզ , բոլորով սրբիւ , երբ գիշերը գայ ,
 Երբ նոյն իսկ մութին մէջ նամբան տեսնել կարելի չըլլայ .
 Ու պահելով միտք , ըստուերին մէջ ալ եւ սոսկումին տակ ,
 Պայծառութեան մ' յոյսը , յոյսը նորէն զըսնւած համբուն :

Բնակարանըդ մօտ պիտի լլայ յայնժամ մեզի , վերջապէս .
 Տոգորուած յուզմամբ վերադարձերու եւ ուրախութեան՝
 Ընդունւաւերու սեմն այն պահուն երբ պիտի քալկանանք
 Սակայն ըզգալով ըզմեզ անարժան՝ այս հանգրբումին ,
 Ինքնաբերաբար պիտի ընդգընթին հոն , մութին վրայ .
 Սուր յիշողութեամբն անցեալ բարդրած սրխալանքներու ,
 Ընկնւած յանկարծ հոն վերերեցած մեղներու ներքեւ . . .

Ա՛խ . երանի՛ր թէ , այն ասեմ զգածուած՝ դուն այն կըռիւէն ,
 Որ պիտի առջիկ տորէ այս մարմինըս տազնապակոծ ,
 Ըսէի՛ր թէ մեր ջանքով ջընջրած է ամէն մեղանք ,
 Ու ներումի բառ մ'արտասանէիր , ձեռներդ բացած :

Թրգմ. Թ. Ե. Գ.

ANDRÉ LAFON

4 սեպտ. 1931

Գանձիրի